

LÉLEK A TÚLVILÁGON II.

A haláltól való félelem. A halál órája.

Gyermek vagy öregkori halál

Az öngyilkos sorsa

**János evangélium 14/21 ígérete alapján
prófétai módon kapta és írta:**

BERTHA DUDDE

Ezek az írások valláson felülállók!

Valláshoz tartozástól nem akarnak senkit eltéríteni, sem valami vallási közösségre rábeszélni. Megjelenésének egyedüli oka, hogy a Ján. Ev. 14, 21 ígérete alapján Isten szavát közölje, hogy a mai időkben mit mond nekünk.

Ján.14,21: Aki ismeri, és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. S én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.

Német eredetiből fordította, és közreadja:

G. Szieger Magda

1913 - 2001

TARTALOMJEGYZÉK

Az élni akarás - Félelem a haláltól
A haláltól való félelem
A haláltól való félelem. - Betekintés a Szellemi Birodalomba
Gondoljatok a halál utáni időre
A halál órája
A halál órája - Magyarázat a szenvedésről
A lélek élete a testi halál után
Tartsátok szemetek előtt a halál tényét
A lélek tartózkodási helyének cseréje. - A test halála
A lélek alvásáról szóló téves tanítás
Rövid vagy hosszú életidő
A gyermekek korai halála
A korai halál - Isten irgalma - Magas életkor
A világtól való korai elválás célja
Égetés mint gyorsított széthullási folyamat
Örökélet - Örökkévalóság - Öngyilkosság
Az élet önhatalmú befejezése
Szabad akarat - A fejlődés megszakítása
A halottak felébresztése Isten szavával
Ima a szegény lelkekért
A túlvilág nagy megváltó munkája
Az utolsó idő kegyelmei - Halál előtte - Túlvilág

Engedélyezett a minden változtatás nélküli, és a forrás megjelölésével készült, fejezetenkénti fordítás és nyomtatás.

2007

Az élni akarás - Félelem a haláltól

Amíg alacsony a lelki érettség, az emberben nagyon erős az élni akarás. Ez érthető is, mert a világ még fogva tartja, és abba ringatja, hogy minden kívánsága teljesedik. Míg hiányos benne a továbbélés hite, az ember nagyon nehéznek érzi a földi életről való lemondást. A továbbélés hite teljesen másképpen szemlélteti vele a földi életet. A mélyen vallásos ember a földi életet csak közbülső állomásnak tartja, iskolának tekinti, amit el kell végezni, hogy felvételt kapjon abba a Birodalomba, ahol a tulajdonképpeni élete kezdődik.

Ez a hit arra is erőt ad, hogy legyőzze a földi élet minden akadályát és nehézségét. A hitetlen összetörik alatta, és abban a hitben, hogy maga is véget vethet mindennek - eldobja az életet magától. A mélyen vallásos könnyen odaadja életét, ha követelik tőle, mert szeméit a halál utáni életre szegezi, kívánsága az Istennel való egyesülés, mert érzi, az lesz majd az igazi élet. Amíg az ember a Földre és javaira figyel, addig fölfelé törekvésének akadálya van. Minden érzékszerve a világot kívánja, és elviselhetetlenül nyomasztó a gondolat, hogy ettől el kell válni.

Ebből már következtetni lehet lelkiállapotára, mert a világ iránti szeretet félbeszakítja az Isten és emberszeretetet. Ekkor még az ember nagyon éretlen szellemű, azaz lelke még nem jutott el odáig, hogy összezárkózzon a benne lévő szellemével, még nincs ismerete, és a földi élettel nem tud semmi jobbat szembeállítani.

A halállal kapcsolatban borzalmas neki minden gondolat, élni akar, hogy élvezhessen, sóvárog a világi javak után, és figyelmen kívül hagyja a szellemi javakat. Ez szellemi mélypont, amit nem lehet eléggé kifogásolni, mert az ember abba a veszélybe jut, hogy nem csak a földi, hanem a szellemi létét is elveszti.

Mert ha a földi létet nem arra használja, hogy az Istennel való kapcsolatra rátaláljon, akkor teljesen hiába élt. Ezért kell inkább lemondani az élet földi gyönyöreiről, nehogy mélyen elmerüljön az anyag imádatába, mert ez egyenlő a szellemi halállal. A földi élet kegyelem, és azért kapta, hogy lelke magasra fejlődhessen, hogy az anyagot legyőzhesse, és majd bemehessen a Szellemi Birodalomba. Amíg az ember számára a testi halál gondolata elviselhetetlen, a tulajdonképpeni földi feladatára nem is gondol.

Olyan erős az élni akarása, hogy mindent megtesz az élet védelmére, hogy meghosszabbítsa. Teszi ezt abban a hitben, hogy maga veheti kezébe a dolgot, viszont mégis a félelem érzetével, hogy életét idő előtt elveszteni. Csak a túlvilági Birodalomra gondolva, a lélek továbbélésének hitében kezdi elveszteni a halál a borzalmát - mert az ember felismeri, hogy a földi lét a tulajdonképpeni élet előlépcsője, amely élet aztán már örökké tart.

Amen.

A haláltól való félelem

A halál csak átmenet AHHOZ az élethez, amely örökké tart. A haláltól nem kell félnie senkinek, ha földi vándorlása megfelelt az én akaratomnak. Ha a földi vándorutat az isteni Rend szerint tettétek volna meg, akkor a halál gondolatára nem töltene el félelem benneteket. Lelketek azon örvendezne, hogy kimenekülhet a testből, és bemehet hazájába, ahol a földi test fölösleges. Ugyanakkor szó sincs róla, hogy elpusztulna, mert a lelket egy szabad, fény és erővel teljes élet várja.

Jézus Krisztus a sírból harmadnapra feltámadt. Megmutatta, hogy nincs pusztulás a halál után. Igazolta, hogy a helyes életvitel által a földi testből szellemi test lesz. Az ember megmarad, csak a burok változik, de ez a Szellemi Birodalomban való tartózkodásnál elkerülhetetlen.

Valamennyien végbevihetitek magatokon ezt az átváltozást, és a halál valóban elvesztette fullánkját. De mert ti emberek a testi halál utáni életben nem akartok hinni, azért elmulasztjátok, hogy magatokat a Szellemi Birodalomra felkészítsétek. És mert így lelketeknek semmi kilátása nincs, hogy a testi halál után világossággal teljes, sugárzó szellemi ruhát vehessen magára, azért féltek a haláltól - és joggal, mert elpusztulni nem tudtok, a földi súly pedig még tapad rajtatok, ezért nem lesz örvendetes a testi halál utáni ébredés.

De felébredtek - akármennyire hiányos is a lelketek. És megtapasztalja, hogy nem pusztult el, és nem is pusztulhat el. És ti emberek, akik féltek a haláltól, öntudatlanul ettől a sorstól féltek. De gondolatok arra, AKI a halált legyőzte. Az életre Jézus Krisztus akar felébreszteni benneteket. Ő akar örök és elpusztíthatatlan életet adni, ami már soha nem veszhet el. Fogadjátok el kegyelmi ajándékait, és gondolatok rá amikor féltek, ajánljátok neki lelketeket, hogy ne engedje a halálba a zuhanni, irgalmazzon, és segítse lelketeket az életre.

És mondom nektek - nem kéritek hiába! Félelmetek eltűnik, és boldogító békéjének ad helyet - olyan békének, amilyent csak egyedül Jézus Krisztus adhat ajándékba.

A Jézus Krisztusba vetett elven hit a halál minden félelmét elűzi, mert rá gondolván az ember tudja, hogy Jézushoz hasonlóan - aki harmadnapra feltámadt - ő is feltámad majd az életre. De akinek nincs beléje vetett hite, az fél a haláltól, vagy azt hiszi hogy mulandó, és visszatér a semmibe, amelyből magát származtatja. Rossz lesz ezeknek és mindazoknak az ébredés, akik Jézus Krisztus nélkül éltek a Földön. Sokáig tart amíg meggyőződnek, hogy nem múltak el, viszont halott állapotukból csak akkor találnak kiutat, ha Jézus Krisztust hívják, akit a Földön nem akartak elismerni - de ő az egyetlen, aki ismét életet ajándékozhat nekik.

A testi halál csak átmenet kellene hogy legyen egy új, és elmúlhatatlan élethez. Egyáltalán nem kellene, hogy az embereket nyugtalanítsa, mert Jézus Krisztus legyőzte, végbevitte a Megváltás Művét, hogy az embereket kiementse abból az állapotból, amibe ellenfele hozta.

De Jézus Megváltó Művét, és feltámadását az emberek nem tudják értékelni. Sokan tudnak róla, de nem igen hiszik el, és ezért nem is tudnak ezekből a

tényekből hasznot húzni. Viszont az eleven hit szilárd bizonyosságot ad az embereknek, és ezáltal elvesz tőlük minden haláltól való félelmet. Ezek boldogan alusznak el az Úrban, és vidáman ébrednek nála a Világosság és boldogság Birodalmában. Ezek számára már örökké nincs halál, számukra már csak örökélet van.

Amen.

B.D.Nr.6637

1956. 09. 06.

A haláltól való félelem. - Betekintés a Szellemi Birodalomba

A szellemi halál sokkal borzalmasabb, mint a testi halál, és akik a maguk testi halálától félnek, azok öntudatlanul is a szellemi haláltól félnek, mert attól félnek, hogy mi lesz velük a testi halál után. Ez épp azokat az embereket tölti el, akik a testi halál után nem hisznek a lélek továbbélésében. A lélek érzi, hogy szegényes állapotban van, ezt a tudatot mint félelmet viszi át a testre, és ezért a test addig védekezik a halál ellen, amíg csak lehet.

A haláltól való félelem a lelki éretlenség akaratlan beismerése, mert az emberből hiányzik minden ismeret, és így az Isten irgalmába való bizonyosság, és a segítségébe vetett remény is, amit pedig mindenkor megkaphatna, amint segítséget kér. Teljes az éjszakája, és öntudatlanul attól fél, hogy egy még mélyebb éjszaka felé indul. A kiérlelődött lélek nyugalommal várja utolsó óráját, vágyódik, hogy a testi hüvelytől megszabaduljon, átadhassa magát annak, akiben hisz, NEKI és kegyelmeinek ajánlja magát.

Az ilyen lelkek gyakran már haláluk előtt tehetnek egy pillantást abba a Birodalomba, amely várja őket, szemük sugárzó lesz a boldogságtól, majd szemüket örökre bezárják, hogy a földi testből abba a Birodalomba menjenek amit láttak. A haláltól való félelem határozottan jelzi, hogy a lélek milyen állapotban van. Az ilyen embernek sok segítséget kell nyújtani, hogy még az utolsó pillanatban felébredjen, és ahhoz az EGYHEZ forduljon, AKI segíteni tud - és segíteni is akar rajta. A Jézus Krisztushoz intézett csendes és bensőséges ima minden haldoklót felemelkedésre segíthet - ha van valaki, aki látva a lélek küzdelmét és halálfélelmét, azt benső nyugalomra segíti. A lélek érzi ezt a segítséget, és megfogja az utolsó mentőövet.

A mellette lévő embertársa szeretete hordozza, amikor a testet elhagyja, és elviszi Jézus Krisztushoz, aki nem zárja el fülét a segélykérés bensőséges imája elől. Ezért az emberek különösen azokról gondoskodjanak, akik a haláltól félnek, és ezzel megvallják, messze vannak a világosságtól, a helyes ismeretektől, és ezáltal Istentől. Halálfélelmük bizonyítja, hogy segítségre van szükségük. Különben boldog nyugalom töltené be őket, amikor közeledni érzik a Földtől való búcsúzás óráját.

A szeretet és irgalom legnagyobb tette, ha valaki támogatást nyújt egy aggódó léleknek, ami csak abból állhat, hogy hívja a Megmentőt, Jézus Krisztust, hogy irgalmazzon a léleknek. Ezt a szeretetteljes segélykérést meghallják, és a lélek menedéke lehet, hogy a sötét éjszakától megmeneküljön.

Amen.

Gondoljatok a halál utáni időre

A földi testét egyszer mindenki leteszi, és lelketeket egy másfajta tartózkodási helyre utalják. Sorsát senki el nem kerüli, testi végét mindenki biztosra veheti. Tehát azt biztosan tudjátok, hogy a földi létnek határa van, és a testi halál ellen nem lehet védekezni amikor a halál órája elérkezik. Ennek ellenére a Földön olyan életet éltek, mintha annak soha nem lenne vége, mindig a későbbi idő számára dolgoztok és terveztek, anélkül hogy tudnátok, megéritek-e még ezeket az időket. Nem számoltok azzal, ami pedig bizonyos. Csak a rövid földi élet számára dolgoztok, annak pedig nincs állandósága. De magatok nem szüntök meg, lelketek a testi halál után is életben marad. És a lélek a tulajdonképpeni énetek. Tehát számotokra nincs halál, csak a tartózkodási hely megváltoztatásáról van szó. Ha erről komolyan gondolkodtok, bölcsen teszitek ha arra is gondoltok, hogyan lenne boldog tartózkodási helyetek a túlvilágon, ha gondoskodásokat kiterjesztitek arra az időre, amikor már nem vándoroltok ezen a Földön, hanem az életet abban a túlvilági Birodalomban folytatjátok, amelynek minősége a földi élet alapján jön létre.

Ha hinnétek ebben, valamennyien törekvőbbek lennétek. Minél inkább a testről gondoskodtok, annál kevesebb bennetek a továbbélésbe vetett hit. A továbbélésre bizonyítást nem lehet adni, mert a földi életet nem befolyásolhatja a félelem. Ezt a félelmet a továbbélésre vonatkozó minden bizonyíték kiváltaná azoknál, akik nem szabad akaratból törekszenek magasabbra. Vannak akik biztosak a továbbélésben, és hisznek benne, azért hisznek mert fölfelé törekszenek. De a félelem-szülte törekvés nem vezet tökéletességre. Ezért aztán nem lehet bizonyítékokkal igazolni, hogy a testi halál után van továbbélés. Viszont ezt a hitet mindenki felébredtheti magába, ha megfontolva mindig komolyan a helyeset akarja tenni.

Az emberek folyton erősebb utalást kapnak arra nézve, hogy milyen hamar elmúlik mindaz, amit nagyra becsültek. Emberek lesznek az élet közepéből kiszakítva, és ebből mindenki megtanulhatná, hogy életét úgy tekintse, amit minden nap elvehetnek tőle. Csak azt a gondolatmenetet kellene követnie, ami rátör, amikor embertársa hirtelen haláláról értesül. Csak az eltávozottat kellene gondolatban követni a végtelenségbe. Csak gyakrabban kellene gondolatban foglalkozni az illetővel - aki nem pusztult el, hanem csak helyet változtatott - és valóban, kezek nyúlnának ki a Szellemi Birodalomból, hogy őt maguk felé vonják.

Ha a továbbélésnek nincs is biztos igazolása, de egy embertársa halála alkalmával az ember mégis számoljon ezzel a lehetőséggel, és állítsa a szeme elé a kérdést: vajon neki milyen sorsa lenne a túlvilágon, ha a hívás őt érte volna? Mert amíg az ember nem tudja bizonyítani - és ez sohasem következik be - hogy a halál után nincs továbbélés, addig mindig előre kellene gondoskodnia magáról. Soha nem bánja majd meg, ha a Földön nem csak a testéről, hanem a lelkéről is gondoskodott, ha egy kis szellemi gazdagságot gyűjt magának, ami a Szellemi Birodalomban majd magasabbra segíti. A lélek azt aratja majd, amit az ember a Földön vetett, és áldott a lélek, aki a Földön már előre gondoskodott az örökkévalóság idejére. Ámen.

A halál órája

A lélek testtől való elválása olyan folyamat, amit a test többnyire fájdalmasnak érez, mert kell hozzá egy bizonyos érettségi fok, hogy a szétválás fájdalommentes legyen. Ezt az emberek ritkán érik el. A még éretlen emberben a halál órája azt a nézetet jelenti: ha egyszer az emberi burkot elhagyta, és saját erőből már nem képes semmire, akkor megszűnt minden - és ennek megfelelően a halál órája többé-kevésbé nehéz.

Amíg az ember a Földön él, van lehetősége, hogy eltávolítsa magából a selejtet. A lélek a túlvilágon megköszöni Teremtőjének, ha erre még a Földről való távozása előtt megadja a lehetőséget, és a léleknek nem kell a túlvilágon annyit szenvednie. Mert Isten igazságos, a léleknek el kell fogadnia a túlvilágon azt a sorsot amit megérdemel, és ott az érettség elérése sokkal nagyobb kínokat jelent. De e nélkül nem juthat a világosság-szférába, a magasabb lelki érettséget a szenvedés és kín hozza meg. Tehát a halál előtti hosszú küzdelmet mindig a magasabbra lépés küzdelmeinek kell tekinteni.

Az emberek csak a szenvedés állapotát látják, és ez okozza, hogy a haláltól azért félnek, mert a halál órája elviselhetetlennek tűnik nekik. Holott Isten ember iránti nagy szeretete készíti ezt, hogy a túlvilágon minél világosabb fénybe juthasson. Isten mindig e célból küld szenvedést és fájdalmat, hogy az ember testi vágyai elhaljanak, hogy csak a lelkére gondoljon, és annak tökéletesedésén dolgozzon. Áldás minden szenvedés, amelynek ez az eredménye. A földi élet hamar elmúlik. Ha valaki jóakarattal éli, és közben lemond minden anyagiakra vonatkozó vágyáról, akkor a lélek Isten akarata szerint alakul, és életútja végén nincs szüksége rendkívüli szenvedésre, hogy a Világosság Birodalmába juthasson.

De a szenvedés mindig magasabb érettséget hoz, és ezért kegyelem az ember számára. E nélkül hibáit és gyengeségeit a túlvilágon kellene letenni, ami szintén csak szenvedést jelent. Tehát a szenvedéstől semmiképpen sem szabadul - akkor sem, ha halála látszólag fájdalommentes volt. Isten minden egyes ember lelkét ismeri, ismeri jóakarátát, hogy mennyire akar küzdeni minden tisztátalan ellen, és ezért lehetőséget ad: a halál óráján utolsó alkalomként megengedi, hogy a lélek salakmentessé váljon, és az örökkévalóságba tisztán mehessen be.

Amen.

A halál órája - Magyarázat a szenvedésről

Soha nem tudjátok milyen lesz a vég. Ezért Isten irgalmát naponta kérni kellene, hogy forduljon felétek a halál óráján. Még ha Isten akarata szerint éltetek is, végórátok akkor is súlyos lehet, ha az a célja, hogy teljesen megtisztítson, és örökké szabaddá váljatok. Isten bölcsessége és szeretete a tietek az utolsó földi órátokig, és ha lelketek még képes rá hogy alakuljon, erre még a halál óráján is ad alkalmat. Ezért szenvednek még testileg a magukat Istennek átadott emberek is - és

a többiek nem találnak rá magyarázatot, és nem ismerik fel benne Isten szeretetét.

Ennek ellenére Isten jót akar az embernek, mert a kiérlelődésre a szenvedés a legjobb eszköz, amely rövid idő alatt a lelket arra a fokra viszi, amely a túlvilágon fény-áteresztővé teszi. A lélek megköszöni Teremtőjének, amikor szabaddá lett, és felismeri Isten nagy szeretetét és irgalmát.

Ezért kell Isten szeretetének bizonyítékaként tekinteni minden szenvedést - ha az emberek nem is tekintik annak - mert még a végső óra is üdvösséghez, ha szenvedés kíséri. Bár a lélek a testtől fájdalommal oldódik el, viszont azonnal a magasba emelkedik a boldog szellemek Birodalmába. Nem csak a testével, hanem a lelkével is elhagyja a Földet, és magával viszi a test kiérlelt szubsztanciáit is, mert a földi szenvedés minden foka oldja azt a burkot, amely a lelket körülzárja. És boldog ember, aki még a Földön maradéktalanul meg tud válni a még éretlen szellemitől.

A földi létet megváltásra használta, és már nem támad fel többé Isten akarata ellen. Bár küzd a lélek békéjéért a halál órájában - de a testi szenvedést már soha nem tekinti jogtalannak, mert lelke tudja, közeledik a vég, és a testi szenvedésnek is vége lesz. Azt is tudja, hogy mindez előnyére válik - ha ezt már nem is tudja a test tudomására hozni. A test pedig - amint érzi a lélek közeledő tökéletességét - elválnak tőle. Feladatát teljesítette, amennyiben tartózkodási helyet biztosított a léleknek. Mindenkinek súlyos lehet a halál órája, de lehet boldog elalvás is - ha már nincs szükségtek szenvedésre - mert a Világosság Birodalmában ébred, és Istenével egyesülésre talált már a földön. Ő viszi haza Birodalmába, az ATYAI HÁZBA, hogy boldoggá tegye.

De hogy a vég milyen lesz azt nem tudjátok, ezért kérjétek Isten irgalmát, kegyelmét és erejét, ha talán lelketeknek még szenvedésre volna szüksége, és így majd a halál óráját is elviselitek. Csak a test szenved - a lélek örömmel távozik a testből, és felemelkedik a világosság szférájába.

Amen

B.D.Nr.7343

1959. 04. 21.

A lélek élete a testi halál után

Teljesen bizonyosak lehettek abban, hogy akkor is éltek, ha testeteket a halál megemésztette. De hogy milyen állapotban éltek - az magatoktól függ. Tehát, hogy igazán boldog-e az élet amit éltek, hogy valóban életnek lehet-e nevezni - vagy tehetetlenségbe, világtalanságba kerültök-e, ami egyet jelent a halállal. A létetek, öntudatotok megmarad, és ezért kínokat szenvedtek, de a teljes megsemmisülés soha nem következik be, tehát az az állapot, hogy magatokról semmit ne tudnátok, és létetek kitörlődne. És mivel fennmaradtok, amíg mint ember tartózkodtok a Földön az legyen a legnagyobb gondotok, hogy odaátra boldogító állapotot teremtsétek magatoknak. Mert a túlvilági sors a legegységesebb szabad akarat eredménye, és a földi életút alapján magatok alakítjátok ki. Ha földi vándorlástok önzetlen felebaráti szeretettel volt tele, biztosak lehettek, hogy boldog sors vár rátok. De amikor csak saját "éneteknek" éltek, és hiányzik az Isten és felebarát iránti szeretet, akkor a kínos állapotot vehetitek biztosra, mert szegények vagytok, és szerencsétlen-

nek lehet mondani, mert mindennek hiányával vagytok, hiányzik a világosság, az erő és szabadság - és ezt mondhatatlan kínnak érzitek.

Az életvitelre meghatározó lett, hogy ti emberek annyira kevéssé hisztek a halál utáni továbbélésben. A lelketekkel szemben felelőtlenek lettetek, mert nem hiszitek, hogy fönn marad. Azt sem hiszitek, hogy tulajdonképpen énektek a lélek, és az továbbra is éppúgy érez, mint a földi életben, hogy ott is boldogságra és világosságra vágyódik. És ha csak egyszer is egy szikrányi felismerést kap, hogy életére visszatekintve mi lett volna a földi életfeladata, a legkeserűbb szemrehányásokat teszi magának, hogy miért nem teljesítette. Viszont hálát és dicséretet énekelnek a lelkek, akik világos szférákba mehetnek, tele vannak erővel, szabadsággal, hogy saját boldogságukra tevékenykedhetnek.

Elmúlás nincs, de hogy a lélek megmaradva milyen minőségűnek érzi a létét - azt minden ember még a Földön maga dönti el. Mert ezt az időt arra kaptátok, hogy lelketeken javítsatok, ugyanis a testet öltés kezdetén nagyon hiányos még a minősége. Azért az emberre hárul a munka, hogy a lelkén dolgozzon, hogy igazi legyen az az "élet" amit teremt magának, ami nem múlik el, hogy egykor szabadságba és világosságba jutva bemehessen a Birodalomba, ahol érettségének megfelelően tevékeny lehet. Ez ugyan különféle fokon lehetséges, de ÉLETNEK mindig csak akkor mondható, amikor a lélek már a Világosság Birodalmába léphetett.

A lélek hiányos is lehet a földi élet végén, éppúgy, mint volt a kezdetén. Sőt, állapota még erősebben is elsötétülhet, és ezzel azonossá válik a halálállapottal. Ilyenkor elherdálta a földi életet, és a testbe öltözés kegyelmeit nem használta ki - de léte most sem szűnik meg. Nagyon szomorú és szánalomra méltó állapot ez, de mindenki maga okozza magának, mert lelke sorsáról az ember akarata dönt - és ez az akarat szabad!

Csak hinnék el az emberek, hogy a testi halál után van továbbélés! Akkor felelősségteljesebben élnének a Földön, és nem sajnálnák a fáradságot, hogy kiemelkedjenek a legmélyebb mélységből. Viszont a hitre kényszeríteni nem lehet senkit, de segítséget mindenki kap, aki a hitre el akar jutni.

Amen.

B.D.Nr.2912

1943. 10. 06.

Tartsátok szemetek előtt a halál tényét

Tegyétek magatoknak jelenvalóvá a halál óráját, és kérdezzétek magatokat: mennyire vagytok az örökkévalóságra felkészülve. Adjatok magatoknak számadást, hogy milyen viszonyban vagytok Istennel, és az értékeket - miket a földi élet idejére adott - hogyan használtátok föl. Vizsgáljátok, hogy Isten ítélőszéke előtt megállhattok-e, életmódotok helyes-e, és gyakoroljátok-e a szeretetet. Készen vagytok-e bármely órában, hogy búcsút vegyetek a Földtől anélkül, hogy az Isten előtti felelőségtől féljétek kellene?

Gondoljátok meg, a halállal vége van minden erőtöknek, és ha a Földről éretlen lelkiállapottal távoztok, odaát saját erőből már semmit nem tudtok megtenni. Kérdezzétek meg magatokat, hogy elégedetten és nyugodtan hagynátok-e itt a Földet. Kritizáljátok meg szigorúan magatokat - majd igyekezze-

tek tökéletesedni. Használjatok ki minden napot, amit még kaptok, mert amíg még a Földön vagytok, sokat elérhettek. A tisztulásra még van lehetőségetek, mert van még hozzá erőtök, és szeretet-szolgálatlaltal erőtöket még megnövelhetitek.

Tartsátok szemetek előtt a halál tényét, és ismerjétek el, hogy gyöngere teremtetek vagytok, akik egy órával sem tudjátok a halált elodázni, mikor Isten a halál óráját meghatározta. Bensőségesen kérjétek Istent irgalomért, kegyelemért, támogatásért, hogy szeretetét adja, és szeretetével együtt erőt is, amely biztossítja a felfelé emelkedést.

Folyton az a cél lebegjen elöttetek, hogy amint a földi élet befejeződött, ti az örök életre akartok felébredni. Majd éljétek ennek a célnak megfelelően. Teljesítsetek Isten akaratát, és úgy gondolkodjatok, hogy bármelyik nap az utolsó nap lehet a Földön. Így felkészültök, tudatosan éltek, és majd félelem nélkül mentek át a Béke Birodalmába, igazi hazátokba.

Amen.

B.D.Nr.6817

1957. 04. 29.

A lélek tartózkodási helyének cseréje. - A test halála

Tulajdonképpen "énetek" a lélek, amely elmúlhatatlan, és amely a testi halállal - amikor a földi menetét befejezte - csak a tartózkodási helyén változtat, hogy aztán más szférákban érlelődjön tovább. Feltéve, ha nem tart ki az irántam való ellenállásában, mert akkor a mélységbe merül. Tehát valójában számotokra boldogító gondolatnak kellene lenni, hogy a haláltól nem kell félnetek, hogy akkor is éltek, amikor a Földet elhagytátok! És ez az élet MESSZEMENŐN SZEBB ÉS BOLDOGÍTÓBB, mint amilyen a földi élet bármikor is lehetne! Reményteljesen kell azzal a nappal szembenézni, amikor levétezik rólatok a külső burok, amikor lehull minden ami nehéz - és ti könnyedén és akadálytalanul lendülhettek föl igazi hazátokba, amely valóban általatok soha nem sejtett csodákat rejt magába.

UJJONGANI KELLENE, hogy számotokra NINCS HALÁL, mert lelkeitek csak tartózkodási helyet cserél, ami lehet hogy végtelenül boldogító lesz. De miért is félték a haláltól? Vagy miért néztek kellemetlen érzéssel a halál elé? Miért lett a halál borzalom a számotokra? Miért vált ki félelmet belőletek, amikor valójában csak á t m e n e t e t jelent egy másik szférába? Mert önkéntelenül is érzitek, hogy a Földön nem éltek helyesen, a lélek nem szerzi meg magának azt a világosságot, ami elvonná minden félelmét.

Az az ember, aki teljesíti szeretet-parancsomat, tehát aki a Földön akaratomnak megfelelően él, az a haláltól való félelmet nem érzi. Igazi hazájába kívánczik, és vágyódik hogy letehesse a földi burkot. A szeretet világos tüzet gyújtott benne, és előre tekintve már a közelemben tudja magát, ahol sem szenvedés, sem fájdalom, sem szomorúság már nem érheti, ahol szeretetemben védve érzi magát. Minden embernek lehetne ilyen boldogító bizonyossága, hogy a szenvedésekkel teli nehéz létet ezzel a védettséggel cseréli fel, ha ilyen irányú célkitűzéssel éli az életét, ha állandóan követi a benső hangot, amely akaratomat világosan tudtára adja, ha már a Földön helyes kapcsolatot alakít ki velem, örök Istenével és Atyjával.

Maga a gondolat, hogy a testi halállal minden megszűnik, már elárulja, hogy az illető ember életútja nincs akaratom szerint. Ellenfelem hatása ez benne, aki azt akarja megakadályozni, hogy helyes felismerésre jusson, aki e célból folyton erősíti a kívánságot, hogy a földi létet teljes élvezettel kiélje.

Ezek az emberek nem gondolnak arra, hogy "énjük" soha nem múlik el. Énjük létét éppúgy lehatárolják, ahogyan a test léte le van határolva. Azért akarják a földi létet minden irányban kiélni és kiélvezni, folyton testükre gondolva - és nem a lelkükre. Az ilyen ember a test halála után nagyon kétséges sorsot vesz magára. Nem tud semmit valódi hazája csodáiról és dicsőségéről, mert lelki minősége miatt nem nyer felvételt abba a szférába, ahol a nem sejtett boldogságok várnák.

Bár még ekkor is lehetséges, hogy elváljon a mélytől, és világosabb szférákba menjen, de az itt már több megerőltetést és önlegyőzést követel tőle mint a Földön - és segítség nélkül nem is tudja végbevenni. De ekkor is magának a léleknek kell az erre irányuló akaratot létrehozni - ami a Földön megint csak sokkal könnyebb.

Az "ÉN" soha nem pusztul el! De a kínos, vagy boldog sorsot mindenki **MAGA TEREMTI MEG MAGÁNAK!**

Mikor majd az emberek megtanulják, hogy ne csak a testüket tartsák "élőnek" hanem a testbe belenemzett lelket tartsák a "tulajdonképpeni énjüknek" - majd csak akkor élnek felelősségteljesen a Földön. Akkor már a haláltól sem félnek, mert az csak a testet érinti, de nem a benne lakó lelket. Akkor majd akaratom szerint élnek, és várják azt az órát, amikor lelkük a külső buroktól eloldódhat, hogy bemehessenek a Birodalomba, amely az igazi hazájuk.

Amen.

B.D.Nr.6541

1956. 05. 06.

A lélek alvásáról szóló téves tanítás

Fölöttébb téves gondolat amely azt feltételezi, hogy a lelkek a túlvilágon örökké alusznak, amíg az ítélet napja el nem érkezik. Ez a gondolat azt bizonyítja, hogy semmit sem tudtok a lélek fejlődéséről. Azt is bizonyítja, hogy nem helyes irányban a beállítottságtok - különben nem gondolkodnátok ilyen fordított módon. Még azt is bizonyítja, hogy nincs bennetek hit arra vonatkozóan, hogy a lélek a testi halál után tovább él. Mert egy örökkévalóságokig tartó halál-álmot nem lehet "tovább éléssel" jelölni.

Ez a téves gondolat nagy hátrányt jelent azoknál a lelkeknél, akik ezzel a gondolattal haltak meg, mert ELMARAD náluk az IMA hatása - amire pedig a léleknek igen nagy szüksége van! De akiket ilyen téves módon tanítottak, nem engedik, hogy más nézetre oktassák őket, tévedésük mellett szilárdan kitartanak, mintha az evangélium volna. Itt is nyilvánvaló, hogy ellenfelem nyúlt közbe, aki az embereket épp az ima gyakorlásában akarja megakadályozni, mert az ilyen irányú ima a lelket szabaduláshoz segítené. Ha a téves tanítással szembe is áll az igazság, az emberek nem fogadják el, mert nem járják az egyetlen utat, ami tisztánlátáshoz vezetne. Egyedül engem kellene megkérdezniük komoly formában, ha már nem akarnak azoknak hinni, akik tévedéseiket ki akarják igazítani. EGYEDŰL HOZ-

ZÁM KELLENE FORDULNIUK, de ezt az utat nem járják, ezért taníthatatlanok, és tévedésüktől nem tángítanak. Viszont a meghalt lények nagy szükségben vannak, ha nem gondolnak rájuk imával.

A szellemi világból sem lehet az embereket másra tanítani, mert nem hiszik el, hogy a világosság világa és a földi világ között kapcsolat áll fenn, ezért gondolataikkal nem hagyatkoznak a tudással bíró erőkre. Számukra csak a halálig tartó földi élet, és az az elképzelés van érvényben, hogy a lélek az "ítélet napjáig" örök álomban várakozik. Ez azt bizonyítja, hogy minden ismeret hiányzik belőlük a szellemet érintő megváltó folyamatról, az én lényemről, szeretetemről, bölcsességemről, és Jézus Megváltó Művéről.

Tudásuk nagyon korlátozott, és legkevésbé sem felel meg a valóságnak. Védekeznek, amikor a valóság közel jön hozzájuk. Ennek ellenére a maguk nézetét az Írással, Isten szavával támasztják alá. De az Írás alkalmas helyeit nem a maguk felébredt szelleme találja meg, hanem ellenfelem, aki zűrzavart keltve szavaimat a maga hasznára fordítja. De ez csak ott sikerülhet neki, ahol az ember egyedül az értelmére támaszkodik, ahol szelleme a megvilágosításért nem ENGEM kér, hanem megelégszik önmagával.

A betű öl - egyedül a szellem tesz elevenné. Ha nem adja át magát előtte nekem hogy vezessem gondolatmenetét, akkor a betűk valóban halálra viszik. Mert ellenfelem is szavaim betűivel dolgozik, amit aztán teljesen más értelemmel magyaráz, és ezáltal az embereknek a legnagyobb tévedés is elfogadhatónak tűnik.

A halál-álomról szóló tanítás valóban meggondolást igényel. A túlvilágon a lelkeknél a legnagyobb felháborodást váltja ki. Ők segítséget várnak, ők "élnék" - de olyan gyöngék, hogy hálásak lennének a legcsekélyebb erő-átvitelért, amit a szeretetben értük elmondott ima közvetítene nekik. Valóban, az emberek gondoljanak gyakran imával azokra a lelkekre, akiknek a hozzátartozóik ebben a téves hitben élnek, hogy ezek is erőre kapjanak, felfelé léphessenek, és egyszer majd gondolatilag hassanak az övéikre. A Földön szeretetben leélt élet is világosságot ad, de a túlvilági lelkeknek előbb meg kell szabadulniuk a téves tanításoktól, hogy tevékenységi területet kaphassanak. Mert a Szellemi Birodalom minden tevékenysége a tiszta igazság elterjesztéséből áll.

Tehát boldogok azok a lelkek, akik életüket a Földön szeretetben élték le, és akik ezért könnyen eloldódnak a fordított nézetektől és hamis szellemi javaktól. De a többiek nagy ínségben maradnak, mert minden tévhit károsan hat a lélekre, különösen a lélek halálos álmáról szóló, mert valóságosan is elvezethet az olyan elsötétedéshez, amely a halállal azonos. Ugyanakkor kevesebb a segélynyújtás lehetősége, éppen e téves hit által, mert az ima nem segít semmit rajtuk. De aki komolyan hozzám fordul, az megvilágosul, és tisztán felismeri, mennyire téves ez a tanítás.

Amen.

Rövid vagy hosszú életidő

Nem hosszú a nektek adott életidő, amit mint ember kaptok, ha összeméritek előfejlődésnek végtelenül hosszú idejével - amit időben magatok sem tudtok felmérni. És ez az életidő még meg is rövidülhet, ha idő előtt elhívják az örökéletbe. Ezért kellene nagy buzgalommal a lelketekre gondolni, mindent meg kellene szerezni számára, táplálékot kellene neki adni, hogy ki ne száradjon, ha "léte" a Földön csak rövid ideig tart. Mindig gazdagon lássátok el lelketeket étellel, itallal, és hosszú földi étellel soha ne számoljatok, mert a testi vég napját és óráját nem ismeritek.

Lelketek egészen rövid idő alatt is kiérlelődhet, ha jóakarát van bennetek, és kiérlelődésre segítitek. Életidejét egy ember sem határozhatja meg, és nem tud róla, hogy az mennyi. Ez az ismeretnélküliség sarkantyúzza buzgóbb lelki tevékenységre az embert, úgy vezesse életmódját, hogy minden napját az utolsónak tekinthesse anélkül, hogy lelke üdve miatt félnie kellene.

Az utolsó időben igen sokan befejezik életidejüket, mert nagy osztályozás történik, és saját lelke érdekében sok embert idő előtt elhívják. Ezek elmulasztották, hogy a Földön lelkükön dolgozzanak, és hogy mégse essenek Isten ellenfele irgalmatlan dühöngése áldozatául, Isten így segít rajtuk. Az gonosz mindig mélyebbre húzná őket a szakadékba, ha idejében ki nem szakítják karmaiból.

A korai halálra épp azok nem gondolnak, akik szellemileg közömbösek, akik - anélkül hogy rossznak lehetne mondani őket - életüket felelőtlenül élik. Isten irgalmas hozzájuk, és azt akarja, hogy a túlvilágon fejlődjenek tovább. Bár az nehezebb lesz, mint lett volna a földi körülmények között - de mégsem lehetetlen. Viszont a teljes alámerülés veszélye áll fenn, ha a lélek felelősségtudat nélkül megy át a földi életen.

A földi életben elég alkalom adódik, amikor lelketek érlelődhet, amit ha nem használtok ki, akkor a földi életet mint ember nem értékesítitek, mert azt lelketek kiérlelődésére kaptátok. És ha a testbe öltözés kegyelmét nem arra használjátok, hogy lelketek kiérlelődjön - akkor igazán mindegy, hogy hosszú, vagy rövid ideig vagytok-e a Földön.

De ha életkorotok magas lenne, akkor is rövidnek lehet mondani, ha az előfejlődéshez viszonyítjátok. De a rövid életkor is elég, hogy a Földön teljesítsétek a testbe öltözés okát. Tehát végső érettségetek nem az életkor függvénye, hanem egyedül az akaraté, hogy ezt a létet a célnak megfelelően értékesítsétek.

Isten szavával ismételten a helyes útra irányítanak benneteket, hogy lelketek tökéletességét elérjétek. Az isteni szeretet-parancsot ismételten szemetek elé állítják, és ennek teljesítése a földi lét egyetlen oka és célja. A szeretetet pedig lehet gyakorolni, akár rövid, akár hosszú a földi élet. Lelketek hasznot húz belőle, ha az életmódot szeretet tölti be. Viszont ha ezt a két parancsot nem tartjátok meg, az élet üresjárat lesz, és annál nagyobb a felelősségetek, minél hosszabb az életidőtök. És csak hálások lehettek, ha az életidőtök meg-

rövidül, és lehetőségek nyílik, hogy a túlvilágon tovább fejlődjétek - nehogy teljesen elveszettek a napok végén, amikor mindenkit saját tettei alapján ítélnék meg.

Amen.

B.D.Nr.8772

1964. 03. 06.

A gyermekek korai halála

Kérdésre válasz.

Ellátlak benneteket erővel, mert szükségem van rátok a Földön, hogy velem munkálkodjatok. Ez természetesen feltételezi, hogy szabad akaratall teszitek.

Bár választhatnék edényeket magamnak, akiket arra rendelek, hogy értem dolgozzanak - de ez nem felel meg örök Rendem törvényének, mert egyedüli meghatározó csak a szabad akarat lehet, és ez egyúttal a siker biztosítéka is. Bár léteznek engedelmes emberek, akik értem dolgoznak, de hiányoznak gyakran azok az előfeltételek, amelyek kellenének, hogy a többiek megváltását elősegítsék. Csak én tudom ki az, aki alkalmas edényként szolgál, és ennek szabad akaratall veti magát alá. Azt is tudom, ezt az edényt hogyan tartsam meg, és vigyem át minden szükségesen, főképp akkor, amikor a világ utáni vágy már nem tölti be, azokat teljesen háttérbe helyezi, hogy elérje a szellemi javakat, mert azokat főlöttebb fontosnak tekinti. Azért kell folytatni a szőlőskerti munkát, és fáradozástok állandóan áldásban részesül. Azoknak az embereknek, kiknek fülük van a hallásra, még sok magyarázatot kell adni. Ők kapcsolatba lépnek velem, kérdéseket tesznek - amiket földi szolgálaimon keresztül szívesen megválaszolok. Ismételten mondtam már, hogy a Szellemi Birodalomban sok iskolaházam van, és az egész Univerzum olyan világ-teremtéseket rejt magában, amelyek mind az egykor elbukott szellemi kiérlelődését szolgálják. Minden teremtett világnak megvan a rendeltetése, és mindig ANNAK a lénynek a felfelé fejlődését szolgálja, akinek az állapota megfelel az illető teremtett világ életfeltételeinek.

Így azok a lelkek, akik a földi teremtett világokon keresztül már megtették a maguk menetét, megtestesülhetnek más csillagokon is, bizonyos - csak általam ismert - hajlamaik miatt. Ezeknek más csillagon is biztosítják a kiérlelődést - sőt meghozhatják neki a Földön az emberi megtestesülést is. Ekkor már bizonyos misszióval indulnak a Földre.

Ez magyarázza meg a kicsi és legkisebb gyermekek halálát is, akiknek a lelke nem bírná a földi menetet, de velem nincsenek teljes ellentétben, és ezért iskolaházaim egyikében egy másfajta továbbfejlődési lehetőséget kapnak. Itt feladatukat többnyire teljesítik is, és a lény bizonyos érettségre jut. Ezek a lények itt az isten-gyermekségre nem jutnak el, ezt egy jól megélt földi élet hozza meg. De egyszer majd, amikor már magas érettségi fokon lesznek, leszállhatnak a Földre bizonyos misszió teljesítésére, amellyel aztán az isten-gyermekséget is megszerzik.

A lélek emberi megtestesülésébe nagyon sok körülmény közrejátszik, így a képességei, és az az érettségi fok, amit az elő-szakaszokban elért. Ezeknek a földi élet folyamán nem szabadna csökkenni - de csökkenhet a test gyöngesége miatt, ha a lélek olyan anyatestbe kerül megtestesülésre, amely az ő állapotának nem alkalmas. Ezáltal a kiérlelődési nehézségek nagyobbak

lesznek, és a teljes csődöt is maga után vonhatja. Ekkor a lelket ismét megszabadítom külső burkától, és ott helyezem el, ahol fejlődése könnyebb és biztosabb, mert a lélek már nem áll otromba ellentétben velem.

Így sok a lehetőség, hogy az egykor elbukottat magamhoz visszasegítsem. Bár a Föld a legalacsonyabb, és legszegényesebb teremtett mű, de a legmagasabb fokú szellemi eredmény érhető el rajta, ha a lény kész arra, hogy ezt az utat járja, ha akaratilag nem áll szembe velem. Viszont én előre látom, hogy szabad akarata, vagy egyéb ok a kiérlelődést megghiusítja-e. Ha a lélek tehetetlensége megköveteli, mindig segítő módon közbenyúlok, mert nem tud megküzdeni a rá mért sorssal.

Ti emberek az ilyen dolgot nem tudjátok megítélni, de higgyétek el, hogy az ok mindig bölcsességemben és szeretetemben keresendő, és ezért nektek is el kell fogadnotok, hogy a gyermek korai halálának oka van. Mert ok és cél nélkül nem történik semmi, és azon szellemek javát szolgálja, kik egykor eltávoztak, de hozzám újból vissza kell térniük. És nekem végtelenül sok a lehetőségem, hogy célomat elérjem. Egykor mindezt majd ti is tudjátok, és felismeritek, mi vitt ilyen munkálkodásra. A gyengékért mindig aggódom, és minden módon melléjük állok. Én minden lélek ellenállásának a fokát ismerem. Tudom, hogy az mennyit gyengült, és még mennyit gyengül majd, és ennek megfelelően helyezem oda, ahol a lélek leghamarabb eléri célját.

Folytatás 3.7.-én: Igaz, hogy az isten-gyermekség elérésére az egyetlen lehetőség a földi vándorút. De tudom, hogy a lélek milyen fokon veszélyeztetett, hogy az elért fokot elveszítheti, és visszasüllyed. Ilyenkor - tekintettel az irántam tanúsított igen gyenge ellenállására, de amely akarat a visszasüllyedést nem akadályozza meg - én akadályozom meg ebben.

A lélek már testbe öltözése előtt eldöntheti, hogy a földi vándorlást választja-e, és ha igen, akaratának eleget tesznek. Így kell megítélni az erőszakkal halált halt gyermek sorsát is. Nekik szintén alkalmuk van, hogy egy másik csillagon folytassák fejlődésüket, majd ki is érlelődjenek - igaz hogy más körülmények között. De ha komolyan akarja - az isten-gyermekség elérésére - mint ember minden lélek elmehet a Földre, ha bizonyos fokú világosságot már elért, és szabadon vállal egy missziót magára, amely lelkének nagy követelményeket állít. Ti emberek, kormányzásomat és gondoskodásomat soha nem tekinthetitek teljesen át, és nem érthettek meg mindent, mert számtalan utam van, amelyen teremtményeimet a magasba vezetem. Az is világos előttem, hogy minden egyes földi életnek milyen lesz a lefolyása és kimenetele.

Ennek ellenére csak akkor nyúlok közbe - és a szokásos folyamatot akkor változtatom meg - ha a készséges lélek ezzel segítséget kap. De erről egyedül én tudok. A földi út nehéz az ember számára, erő és akarat kell hozzá, hogy szellemi eredménnyel vihesse végbe. A gyengének mindig segítek - ha már nem gyakorol kemény ellenállást velem szemben. De hogy segítségem milyen módon jut kifejezésre, azt át kell engednie szeretetemnek és bölcsességemnek. Mindig az a törekvés vezet, hogy teremtményeimet a végső kiérlelődésre segítsem, és mindig az eredményt hozó eszközöket használom hozzá. Mert kívánkozom a gyermekeim után, és aki felém igyekszik az egy se pusztuljon el - ezt én felismerem, és ennek megfelelően munkálkodom.

Amen.

A korai halál - Isten irgalma - Magas életkor

Isten akaratán múlik, hogy az embert a Földről milyen érettségi fokon hívja vissza a Szellemi Birodalomba. Ez látszólag igazságtalanság, amely megerősítheti az emberben a nézetet, Isten bizonyos embereket arra választott, hogy üdvözljenek - míg akarata folytán a többiek Istentől távol szenvednek. Ez a felfogás teljesen téves, mert itt is az isteni szeretet és bölcsesség érvényesül, Isten az ember akaratát mindig ismeri, és az ember életét akkor fejezi be, amikor a Földön kérdessé válik a magasabbra fejlődése. Az emberi megtestesülés előtti megkötött állapotban mindaddig csak felfelé fejlődés volt, amíg a lényyszerű el nem jutott arra az érettségi fokra, amely már megengedi a testbe öltözést. Attól kezdve azonban már a szabad akarat dönt - és vagy folytatódhat a felfelé fejlődés, vagy megáll, vagy visszafejlődés lép be. A dolog ismét azon múlik, hogy az ember megemelte-e már kezdeti érettségét, és azután jutott veszélybe hogy fejlődése elakad, vagy ugyanazon a fokon tartózkodik mint testbe öltözése elején, és ezért visszafejlődéstől kell félni. Mindig Isten irgalmának műve, hogy visszahívja az embert amikor a Földön legmagasabb fokú fejlődését elérte, azaz Isten szeretete megőrzi, hogy esetleg vissza ne süllyedjen, vagy kihasználatlanul hagyja a további életét. Mert vétke annál nagyobb lesz, mennél inkább úgy veszi igénybe a testbe öltözés kegyelmi idejét, hogy nem értékesíti.

Lehet, hogy egy ember fiatal éveiben a magasság felé tör, majd leállítja fejlődését, és eddigi fejlődésének nincs már folytatása. Isten ilyenkor visszahívja, és a további érlelődésre a túlvilágon ad lehetőséget. De lehetséges az is, hogy az ember csak késői életében változtatja meg akaratát, és az eddigi hiányos fejlődése most lendületet vesz - tehát magas érettségre jut, bár előtte sok ideig nem gondolt a lelkére. Ekkor Isten hosszú étellel ajándékozza meg, mert öröktől fogva látta az ember akaratát, és életidejét ennek megfelelően határozta meg. Minden emberi sorsot Isten szeretete és bölcsessége mérlegel, és az soha nem függ Isten önkényétől. Isten nem veszi el egy embertől sem a földi érlelődési alkalmat, ha az kész annak kihasználására. De kegyelmeit nem igen veszik figyelembe, és az emberek nem készségesek a megfelelő utalások elfogadására. Mivel Isten már öröktől fogva tudja, melyik ember viselkedik majd különösen visszautasítóan vele szemben - és azt is tudja, egy ember mikor érte el a Földön a legmagasabb fejlődési fokát - azért földi életének az időtartama is öröktől fogva meghatározott, és különböző hosszúságú, ahogy az isteni bölcsesség célszerűnek és eredményesnek ítélte. Isten nem fejezti be az életet, amely még érlelődést ígér, szeretete gondoskodik, hogy a legmagasabb érettségre jusson, és nem vonja meg azt a lehetőséget, aminek érlelődés a következménye. Az emberi akarat minden rezdülését öröktől fogva ismeri, és megóvja a teljes elbukástól, ami bekövetkezne, ha földi életének nem lenne vége.

Ezért eredményez az állandó törekvés magas életkort - másrészt a magas életkorban a lélek még mindig lassan fölfelé fejlődik, ha a környezet ezt nem is veszi észre. A hosszú földi élet mindig kegyelem. De a rövid életkor is Isten szeretetét bizonyítja, aki állandóan munkálkodik - akkor is, ha ezt az ember nem tudja felismerni.

Amen

A világtól való korai elválás célja

A földi dolgok mulandósága állandóan az emberek szeme elé lesz tárva, és állandóan közletről szemlélhetik a halált, amikor a sok ember túl korán távozik az életből - és ők tehetetlenek az eseményekkel szemben, amelyek a szenvedést és fájdalmakat hozták. De felfogásukat nem változtatják meg, és arról sem gondolkodnak, hogy az ember szenvedésének és túl korai halálának mi a tulajdonképpeni oka.

Ezért a szenvedések mindig fájdalmasabban folytatódnak, és az emberiség nagy megdöbbenéssel követi majd az eljövendő világeseményeket, megmerevedik a rátörő szerencsétlenség nagyságán. De ők nem akarják másképpen, mert az embereket egyáltalán nem érinti meg, nem kelt semmiféle benyomást bennük az idők nyomorúsága, és lelkük számára nem származik belőle haszon.

Istennek ezért a legerősebb eszközöket kell használni, hogy az emberiséget letargiájából felrázza. Mert ha az emberek földi módon és testileg szenvednek is - lelkük érintetlen marad tőle. Közömbösek a sorscsapásokkal szemben, mert különben annak ismeretében, hogy a maguk szellemi beállítottsága okozza a sok szenvedést a Földön - igyekeznének megváltozni.

Es ezért kell sok embernek idő előtt az életétől is megválni, mert a hosszabb földi tartózkodás inkább kárára, mint javára lenne - amennyiben teljesen elvesztenék hitüket, és csak földi létükre gondolnának. Isten ezért megengedi, hogy - bár érettségük még nagyon hiányos - annyian elveszítsék földi életüket. Visszafejlődésüket akarja megakadályozni vele, hogy aztán a túlvilágon adhasson lehetőséget a kiérlelődésükre. De a földi állapot nem marad rejtve előttük, figyelemmel kísérhetik a dolgok további folyamatát, és eljuthatnak a felismerésre, hogy a súlyos földi szenvedéseket az emberek maguk okozzák a téves életvitelükkel, hitetlenségükkel, szeretetlen gondolkodásmódjukkal, és azzal, hogy elhanyagolják lelki életük rendbehozatalát.

Az emberek, kiket Isten idő előtt hív el a Földről, haláluk közelsége látán még felismerésre juthatnak, Istennel még bensőséges kapcsolatba léphetnek, nagy szenvedésük által még megtisztulhatnak. Így ez az állapot megemelheti érettségüket - amit a hosszabb földi élet nem hozott volna meg - és így a korai távozásuk áldást hozó lett.

Akármennyire nagy is a szenvedés a Földön, az csakis a lelkek megnyerését szolgálja - de ezt kevés ember ismeri fel. A szenvedés nagysága juttassa el az embereket Istenhez, ő minden szükségét eltávolíthat - és el is távolít, a az ember hittal várakozik segítségére. De ahol még a nagy szerencsétlenség is eredménytelen, ahol az emberek megfeledkeznek róla, ott nagy a veszély, hogy teljesen a szakadék felé mennek. Isten ott jó pár emberéletnek véget vet, és embertelennek látzó szerencsétlenségeket enged meg, mert állandóan csak az emberi lélekre gondol, azt akarja megmenteni, ha közben a test el is pusztul. Mert nála semmi sem takar hamisságot amit csinál, hanem minden jó és áldásos az ember lelkének.

Amen.

Égetés mint gyorsított széthullási folyamat

Minden a pusztulás felé tart, mert a magasabbra fejlődés menetét kell járnia. Mikor az anyagtól a szellemi elválik, az anyagot legyőzte. De a szellemi nincs mindig annyira kiérlelődve, hogy földi burokra már nem is lenne szüksége - tehát egy új formában vesz szállást magának, de az is anyag. Amikor a lélek - tehát az emberben lévő szellemi - válik el a testtől, vége szakad a földi formákba való költözésnek, azaz a lélek kiszáll az utolsó földi formából, és az anyagtól megkönnyebbülve egy új birodalomba jut, amely teljesen más, mint a Föld volt.

A test - tehát az utolsó földi forma - ismét széthullik, azaz szellemi szubsztanciákra oszlik, amelyből a földi test képződött. Ezeknek a magasabbra fejlődés menetét szintén meg kell tenniük - tehát megint olyan isteni teremtett műhöz kell társulniuk, amelynek célja a szellemi magasabbra fejlődés, mert a lényszerűek most még a fejlődés kezdeti stádiumában vannak.

Ez sokféle módon történhet, de mindig szolgáló tevékenységnek kell lennie, tehát a szubsztanciáknak olyan teremtett műhöz kell társulni, ahol lehetőség van valamilyen feladat elvégzésére, mert a feladat elvégzése által szolgál. A lényszerű a szolgálaton keresztül érlelődik. Ha elveszik tőle a szolgáló lehetőségét, úgy fejlődése abbamarad, és ez kínos állapotot okoz nála.

Bár a szellemi szenvedésének idejét meg lehet rövidíteni - de ezt nem köszöni meg annak az embernek aki közbenyúlt, és megakadályozta, hogy szolgálhasson. Amint az emberi testet természetes oszlásában megakadályozzák - amennyiben égetéssel, vagy egyéb kémiai úton a széthullási folyamatot meggyorsítják - úgy ezeknek a szellemieknek messzemenően kínosabb úton kell járniuk, és járják is, mert ezek az eljárások az isteni Rend ellenére vannak. Ellenére vannak annak az isteni Rendnek, amit Isten megadott minden teremtett művének. Az ilyen eljárás az ember részéről önhatalmú, amely nem egyezik meg az isteni akarral. Az emberi testet a földnek kell átadni, ahogyan ez neki rendeltetett: "Porból lettél, és porrá válsz". Az megtörténhet, hogy közbenyúlásával Isten maga rendeli másképpen egy emberi élet befejezését, és nem a természetes testi halállal.

Amikor a lélek kilépett a testből - tehát abból a szellemiből, amiből a test képződött - akkor a test a lélek felé befejezte feladatát. Viszont, amíg a test teljesen fel nem oszlott, adódnak még lehetőségek, hogy szolgáló akcióba lépjen, habár ez kevésbé érthető az embereknek. Viszont a meggyorsított széthullási folyamatnál a maradványnak erre a legcsekélyebb lehetősége sincs.

Végtelenül téves az a felfogás, hogy egy ilyen módon létrejövő tisztító folyamat által az emberi test a lélekhez társul. Bár azonos rendeltetése van a szellemiből képzett külső-formának is, az ugyanis, hogy egyszer majd emberi lelket képezzenek az összezárkózott lelki szubsztanciák, és emberi formába öltözve tegyék meg a Földön a fejlődés utolsó menetét. Viszont ez sohasem úgy megy végbe, ahogyan az emberek tévesen elképzelik, mert fejlődéséhez minden lényszerű meghatározott időt kap, amit az ember külső eljárással nem rövidíthet meg a maga elgondolása szerint.

Kivétel, ha az ember a Földön teljes egészében kihasználja a szellemi magasra fejlődés lehetőségeit, és életmódja, Istenhez való helyes beállított-

sága, hite, és eleven szeretet tettei által szerez olyan érettségi fokot, amely a test - tehát a földi burok - majdani földi útját is megrövidíti. De mindig Isten akaratára kell bízni, hogy ő még milyen szolgáló feladatot utal ki a részecskéknek.

Amen.

B.D.Nr.974

1939. 06. 21.

Örökélet - Örökkévalóság - Öngyilkosság

A mindörökké elmúlhatatlanság problémája az ember számára olyan valami, amit nem képes felfogni, mert értelemszerűen nem képes olyan dolgok felfogására, amelyek túl mennek a földi fogalmakon. Másrészt szellemileg sem adható olyan magyarázat, amely ennek megértésére elég lenne. Részleges világosságot majd csak a Világosság Birodalmába való bejutáskor kap a lélek, de még akkor is probléma marad a számára, épp úgy, mint az örök Istenség fogalma, mert ezek teljesen soha nem foghatók fel. Ezt előre kellett bocsátani, hogy a következők érthetőbbek legyenek.

Szellemi szükségek idején az emberek ki vannak téve annak a kísértésnek, hogy tetszésük szerint véget vessenek saját életüknek - és ezzel "létüknek". Azt hiszik, hogy csak lehatárolt ideig léteznek, és felhatalmazottnak és jogosnak érzik ennek a létnek a lerövidítését. Egyszerűen nincs bennük megértés az elmúlhatatlanságra, a határ nélküli időre, az örökkévalóságra. Az, hogy létük soha többé nem szűnik meg, az számukra nem bizonyítható, és sokkal kellemesebb a gondolat, hogy az élet egyszer véget ér. Eközben az embert kellemetlenül érinti, hogy meghatározott időben földi élete véget ér, de inkább kiegyezik ezzel a gondolattal, mint a halál utáni továbbéléssel. A Földön mindent úgy ismert meg, mint időben lehatároltat, ezért nem hiszi, hogy "énje" elmúlhatatlan lenne. Az ilyen embernél egyszerűen lehetetlen az "örökké" szó magyarázata.

Terhes neki a gondolat, hogy van valami, ami hozzátartozik, de AMI-NEK soha nincs vége - és felelősségérzetet kelt benne. Mert érthető, hogy az életet teljesen másképpen kell nézni, amint számolni kell az állandó fennmaradással.

Folytatás 6.22.-én: Így azok az emberek, akik tudatosan visszautasítják a továbbélés gondolatát, nem riadnak vissza attól a gondolattól sem, hogy maguk vessenek véget földi életüknek. Azt hiszik, mindennek vége lesz, amint saját földi életüktől megszabadultak. Azt nem gondolják meg, tettüknek milyen kihatása lesz - ha elgondolásuk mégis téves volt.

Amit odaadnak, az csak a külső forma, és nem MAGA AZ ÉLET! Az életet épp úgy tovább kell élniük, mert az nem pusztítható el sem a Földön, sem a túlvilágon. A szó legszorosabb értelmében elpusztíthatatlan, tehát örökké fennmaradó! Az nem lehetséges hogy vége legyen, mert a lényt a Teremtő önmagából teremtette, és minden ami őslényegében isteni, lehetetlen hogy bármikor is elpusztuljon.

És ezért a Teremtő bölcsességében elrendelte, hogy ne legyen semmiféle korlátozás, a lény akármilyen tökéleteségi állapotot elérhet - ha akar - és az örökkévalóságban is állandóan magasabbra törhet. Ugyanúgy folytonosan munkálkodhat, adhat és kaphat anélkül, hogy bármikor is kimerülne, vagy az örök Istenségtől a végsőt is kikövetelte volna. Az "örökké" fogalom épp úgy elképzelhe-

tetlen a földi embernek, ahogyan az "elmúlhatatlant" sem lehet maradéktalanul megmagyarázni. A Földön nincs semmi ami elmúlhatatlan lenne, és a lélek múlhatatlanságát bizonyítani nem lehet - azt csak HINNI lehet. Az "örökkévalóság" időfogalmát az emberi értelem szintén nem képes analizálni. Mert nem vezethet eredményre az olyan próbálkozás, amit semmi földihez nem lehet hasonlítani. Az ember csak akkor fogad el valamit igaznak, ha bizonyítékok támasztják alá. Ezért itt sem marad más, mint a HIT.

Az embernek el kell hinni azt, amit nem lehet bebizonyítani - és ennek következtében lényének elmúlhatatlanságát is mindörökké más gondolatok elé kell helyeznie.

Amen.

B.D.Nr.6005

1954. 07. 19.

Az élet önhatalmú befejezése

Az ember egy bizonyos időt kapott, hogy utolsó bilincseitől is megszabadulhasson, hogy a formákba öltözéstől végérvényesen megszabadulhasson. Viszont ez az idő különféle hosszúságúra van mérve, úgy, ahogyan én a lélek számára jónak láttam. Földi léteteknek nem önkényesen vetek véget, észlelem minden egyes lény lelki érettségét, ezért ismerem az elbukás veszélyét, vagy a Földön végbemenő további felemelkedés lehetőségét. Szeretetem és irgalmam idő előtt is befejezheti egy ember életét, hogy a lélek visszaesését megakadályozza. Vagy azt látom, hogy az utolsó órára még fennáll a változás lehetősége, és ezért mindig bölcs határozatom szerint meghosszabbítom az életidőt - mert mindenről tudok, ami egy léleknek üdvösségére szolgál.

Ezek alapján megérthetitek, mennyire súlyos véték a testi élet önhatalmú befejezése, micsoda bűn, hogy szeretetemnek és irgalmamnak elébe vágtok, és nem használjátok ki az alkalmat, amit lelketek tökéletesedésére felajánlok. Megváltó tervembe belenyúltok, lelketeknek kárt okoztok, és ez majd egykor igen nagy megbánást, és magatok iránti szemrehányást vált ki belőletek. De a túlvilágon ezt már jóvátenni nem lehet, mert itt nem ajánlhatók fel azok a kedvezmények, amiket a Földön ki lehetett volna - és ki is kellett volna - használni. Visszavonhatatlanul eljátszottatok valamit - akkor is, ha magasabbra akartok törni, és sikerül lelketek állapotát valamiképpen feljavítani.

De nagyobb annak a veszélye, hogy a lélek alámerül, hogy fellázad - ahogyan az élet önhatalmú befejezése is lázadás volt - és megmarad ebben az elfajult helyzetben. Ezeknek a lelkeknek nagy segítségre van szükségük, hogy örök időkre el ne vesszenek - viszont a dolgok mindig akaratok szerint történnek velük is.

Valóban, odaállok mindenki mellé a legnagyobb szükségben, és a szükség azonnal csökken is, ha az ember CSAK GONDOL RÁM, ha gondolatban a segítségemet kéri. A szükséghelyzet csak eszköz arra, hogy gondolatban felém forduljatok, hogy a földi életből hasznot húzzatok. Indokolatlanul nem tör szükséghelyzet az emberre. A lelke van veszélyben, és a szükséghelyzet az, amely által kitalálhat ebből a veszélyből. És annál nagyobb veszélybe jut, minél inkább elkeményedik VELEM SZEMBEN, hogy aztán akaratommal dacolva

eldobja azt az életet, amit kegyelemem és szeretetem ajándékozott neki a végső megváltáshoz.

Mert a testbe öltözés kegyelem a lélek számára, szeretetem ajándéka, az utolsó lépcső a magasba vezető úton, amire ha rálép, örökké szabad és boldog lesz. A lélek most kevés híján a célhoz érkezett, és ezért felelős a tettéért, ha nem értékeli ezt a kegyelmi ajándékot, hanem elvakult gondolkodásával félredobja.

Ismert előttem az emberi szív minden rezdülése, és ÉN VALÓBAN IGAZSÁGOSAN ÍTÉLKEZEM. Teremtényem gyengeségét számításba veszem, viszont bűnössé válik, ha téves irányú szabad akaratával megterheli magát, tehát ha visszaél vele. Az ember a maga szükséghelyzetét a közbenyúlásával - az öngyilkossággal - nem képes megszüntetni és befejezni. Az életet a túlvilágon folytatni kell. Szükséghelyzetéből nem talál ki, és ezért a lélek mondhatatlanul szenved, amíg ugyanúgy a maga urává nem lesz, ahogyan a Földön is tette, és AHHOZ nem menekül AKI a szenvedés és fájdalmak fölött is ÚR. MERT Ó AZ, AKI GYŐZ a bűn és a halál fölött.

Amen.

B.D.Nr.3794

1946. 06. 08.

Szabad akarat - A fejlődés megszakítása

Az emberi akaratnak megadom a szabadságot. Hogy ez mit jelent, és miért nem lehetséges másképpen, azt majd akkor értitek meg, amikor szellemben újjászülettetek, amikor örök Megváltó Tervemet már ismeritek, amikor tudjátok, hogy meg akarom váltani a még rabságban lévő szellemit. Csak akkor látjátok be a szükségességét, hogy ELŐSZÖR az embereknek kell megváltozniuk ha élethelyzetük javulását óhajtják - akkor is ha elismerik, ÉN vagyok az ÉG ÉS FÖLD URA, és minden csak az én akaratommal vagy engedélyemmel lehetséges. Ahogyan örök törvényeimhez az ember viszonyul, amilyen a beállítottsága ezekhez, ahogyan alárendeli magát, vagy fellázad örök Rendem ellen, olyan a sorsa a Földön, illetve a maga készítette sorsot éli meg a Szellemi Birodalomban. Soha és semmikor nem töröm meg az ember akaratát erőszakkal. Teremtényeim akaratát csak különféle hatásokkal és eszközökkel próbálom változtatásra indítani.

Ilyen eszköz az a nagy szükségállapot is, ami átmegy a Földön, amit fordított irányú akaratuk által az emberek okoznak maguknak. Viszont önmaguk miatt meg kell engednem, hogy kitombolják magukat, ha nem akarom elvenni tőlük a lehetőséget, hogy egykor mint szabad teremtmények akaratukat úgy használják, hogy tökéletessé váljanak.

Ami az én erőmből keletkezik az isteni, isteni volt, és az is marad. És soha nem maradhat meg a rabság állapotában - akkor sem, ha saját akarata következtében került ebbe a helyzetbe. Ha az embertől a szabad akaratát elveszem, akkor örökké rab marad a teremtmény. Ős-állapotába már soha vissza nem térhet, mert azt csak szabad állapotban érheti el. Ha minden rendeltetésére vonatkozó ismeretet el kell vennem a belőlem keletkezett teremtménytől, és a saját akaratom szerint kell vezetnem - akkor egy megítélt lény lesz, aki még nagyon messze van az istenitől. És hogy az istenihez közelebb juthasson, meg kell adni az akarat szabadságát, és ezt az akaratot helyesen kell használnia. Er-

re adtam neki az emberi életet - adtam képességet, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Szabad akaratát soha el nem veszem, amíg próbaidejét a Földön le nem töltötte.

De a szabad akarattal való visszaélés következményeként újból hosszú ideig kötötté teszem az akaratot, és szabadságát csak akkor kapja vissza, amikor kegyelmet kap, hogy újra mint ember lehessen a Földön, és az utolsó akarati próbát letegye. Ez öröktől való törvényem, amit nem boríthatok fel, mert az ellentmondana az örök törvénynek, és a lényszerűt teljesen megfosztaná istenségétől. Mert ami belőlem vette kezdetét az mindig és örökké az én részem, aki elé az ős-állapot elérése van célul kitűzve, és amelynek eléréséhez a szabad akarat feltétlenül szükséges.

És ha ez a szabad akarat a legrettenetesebb szeretetlenség tetteit viszi is végbe - én nem kötöm meg idő előtt az akaratát. Akaratom által a Rendet csak ott állítom újra vissza, ahol az emberi szabad akaratot arra használják, hogy közelebb jussanak hozzám.

Viszont amint elérkezett az óra - amit öröktől fogva elhatároztam mint az utolsót - akkor akaratom megtöri a felfelé vagy lefelé fejlődés menetét. Visszaáll újra a Rend állapota - de ennek feltétele, hogy a totálisan ferde akaratot megkössöm, mert csak így kezdődhet meg ismét a még nem szabad akaratú szellemi részek fejlődése. Mert a belőlem keletkezett, és szabad akarat-tal tőlem eltávozott szellemiről való gondoskodást soha nem hagyom abba, hogy szabadságát visszakapva elérje ős-állapotát, és egykor boldog lehessen.

Amen.

B.D.Nr.5605

1953. 02.18.

A halottak felébresztése Isten szavával

A halottakat életre kell ébresztenetek: az életteleneket a mélyből fel kell emelnetek, és életet kell lehelni beléjük. Azzal az erővel érintsetek őket, amely elevenné tesz, és ez az erő az én magasból érkező SZAVAM, amit magam vezetek hozzátok, hogy mint eszközt továbbadjátok, és erőm AZOKAT is érintse, akik szellemükben még halottak.

Valami pazar dolog fölött rendelkeztek, adomány, aminek csodatévő hatása van - szellemi erő van birtokotokban, és így halottakat tudtok életre támasztani. De ahogy az "Örök Szeretettől" kaptátok, úgy kell szavaimat szeretetben tovább adnotok. Kell hogy segítőkészség hajtson benneteket, hogy ami benneteket is életre ébresztett, azt a többieknek is kiosszátok. Ekkor állandóan eredményesek lesztek, és munkátok egyaránt áldásos lesz a Földön, és a Szellemi Birodalomban.

Mindenhol nagy a sötétség, és ebben a sötétségben megszámlálhatatlan szellemileg halott lélek tartózkodik. Hogy valaki él - az világosságot jelent. Életre ébredni csak az a lélek tud, akit érint a világosság sugara, mert az a szeretet melegét sugározza - tehát elevenítően hat az elmervedett lélekre. Kell hogy a szeretet fénye érintse ezeket a halott lelkeket, és akkor biztosan életre ébrednek. Ezt a szeretet-fényt és világosság-sugarat ti adjátok, mert oda ajándékozzátok szavaimat, ami fölöttébb jótékonyan érinti őket, amint szeretetből

adjátok át. Az élet vize az amit átadtok, az üdvösséget hozza, ami szeretetemből és kegyelmemből folyton ömlik, hogy egészségessé tegye lelketeket, megtalálja az igazi életet, és a lélek halálától már ne kelljen félnetek.

És a sok túlvilági lélek, kik még szellemi sírjaikban fekszenek, őket is fel kell segíteni a halál éjszakájából az élet világosságába! Ezek gondolatban még a Földön vándorolnak, szellemileg halottak, és nyomasztó sötétségben vannak. Körülvesznek benneteket ezek a lelkek, és nekik is segítséget kell nyújtani. Hatásos eszköz van a kezetekben, amely tud rajtuk segíteni: szavaim birtokában vagytok! Ez az én fény és erő-sugárzásom, amely soha nem marad hatás nélkül, csak érinthesse a lelkeket! De amíg szavam csak az ember füléig ér - addig a lelkét nem érinti. Mert szavaim hatására egyedül a lélek érzékeny. A lélek ajtaját egyedül a szeretet nyitja ki úgy, hogy szeretet-erőmmel a lelket magam érinthetem. Így hát a ti szeretetetek nyitja meg nekem az ajtót, amint azon fáradoztok, hogy a halott lelkeknek segítséget vigyetek, és teljes szeretettel közlitek szavaimat.

Gondoljátok meg - micsoda hatalom adatott nektek: szavaimmal halottakat tudtok életre kelteni! És ha tisztán a szeretet hajt hogy szavaimat terjesszétek, megáldom fáradozásaitokat. Vigyetek világosságot a sötétségbe - bárhol legyen is az. Forduljatok mindazok felé, akik szellemben halottak, gondoljatok halott embertársaitokra, és a túlvilági halottakra is. Akarjátok hogy felébredjenek az életre, és szeretetben adjátok nekik szavaimat. És szavam ereje csodákat művel majd - a lelkek életre és világosságra ébrednek, és az életet már többé soha el nem vesztik.

Amen.

B.D.Nr.4305

1948. 05. 19.

Ima a szegény lelkekért

A sötétségben a lelkek mondhatatlanul szenvednek. Erejük megtört, és mindaddig a legnagyobb reménytelenség állapotában vannak, amíg nem tudnak az erőről és szeretetről, ami sorsukat megkönnyítené. Körbe tévelyegnek, akaratuk teljesen apatikus, és mondhatatlanul hosszú ideig várakoznak ebben az állapotban - hacsak ima által segítséget nem kapnak.

Ti földi emberek ezt a segítséget megadhatjátok nekik, ha SZERETETTEL gondoltok ezekre a szegényekre, és sorsukat szeretnétek megkönnyíteni. De csak a szeretet ad nekik erőt. A szeretet nélkül elmondott ima ÉRTÉKTELEN! Az csak forma, aminek nincs hatása. Az értékadó csak a szeretet foka, hogy mekkora erőt kapnak általa!

Állítsátok szemetek elé ezeknek a szegény lelkeknek a sorsát. Amint egyszer a szeretet erejét megéreztek, bensőségesen könyörögnek hozzátok, hogy erőt közvetítsetek nekik. Amíg a mélységben tartózkodnak rá vannak utalva erre, mindaddig, amíg tudásuk által maguk is nem képesek erejük növelésére. Ez azt jelenti: erejük akkor növekszik, amikor maguk is szeretettel fordulnak a többi szüükséget szenvedő lélek felé.

Minden szánakozó, a lelkek felé fordított jóindulatú gondolat megkönnyebbülést hoz. Megérik, állandóan a közeletekben maradnak, és kérnek benneteket - amennyiben gondolataitokba nyomulnak - hogy szerető könyörgéssel gondoljatok rájuk. Ne feledkezzetek meg róluk, gondolataitokat ne

fordítsátok el tőlük, ajándékozatok szeretetteljes imát nekik, és ezzel segítsétek a magasba őket. Enyhítsétek kínjaikat, és mindenekelőtt bizonyítsátok be nekik a szeretet hatalmát, hogy ezáltal bennük is felébredjen a szeretet a szükségben lévők iránt, és szeretetből induló cselekedeteik által szabadítsák meg önmagukat a meglévő tehetetlenségüktől.

Környezetük is lelkiállapotuknak megfelelő. Fény nélküli és sivár. Amint Istenhez ima száll ezekért a lelkekért, a sötétséget könnyed derengés töri meg, mert a lelket a felismerés egy szikrája érinti, és ez az állandó sötétség után nagyon jó érzést okoz. A könnyörgő imát betöltő szeretet foka határozza meg a derengés nagyságát, ami így betört a sötétségbe, és a lélek a világosság felé fordulva folyton várja és kéri az újabb sugarakat.

Teljesítsétek kérésüket, ne hagyjátok őket magukra szükségükben - adjatok segítséget ti, akik még adhattok. Vezessétek hozzájuk gondolatban az Evangéliumot is - figyelmeztetve, hogy gondoljanak szeretettel környezetükre, segítsenek mindenkin, hogy adják tovább az ismeretet amit tőletek kaptak, és ezzel jutassák el a többieket is a világosság sugarának boldogságára.

Imáttal mondhatatlanul sok segítséget enyhíthettek, a lelkek megváltásában társak lehettek, mert imáttal erő közvetítése, az akaratukra gyakorol hatást, és az megfelelő módon kezd tevékenykedni. A lélek a hozzá érkező erőt arra használja, hogy hatást gyakoroljon a többi segítséget szenvedő lélekre. Ezzel a szeretetteljes gyakorlattal megkezdődik magasba emelkedése, és ezt örökké nektek köszöni majd meg.

Amen.

B.D.Nr.7386

1959. 08. 05.

A túlvilág nagy megváltó munkája

Nagy megváltó munka folyik a Földön, mert mindenütt, ahol a Világosságból való lények megtestesülhettek, beálltak az Evangélium terjesztésébe. Munkájukat a túlvilág világosság-lényei is támogatják, akik minden módon hatást igyekeznek gyakorolni az emberek gondolatvilágára, és nyitottá teszik őket az isteni szó számára, amint az hozzájuk ér.

A túlvilágon is követhető a nagy megváltó tevékenység, amennyiben a Világosság-beli lények mindig gyakrabban lemerészkednek a mélybe, és a sötétségbe világosságot visznek. Bár aztán minden a földi lélek készségén múlik, hogy elfogadja, vagy visszautasítja, amikor ismételten fényszikrák lobbannak, hogy utat mutassanak a világosság forrásához. Ha ezt az utat követik, gyorsan eltávozna tőlük a sötétség, és fény világítana nekik. De ha figyelmen kívül hagyják, még örökkévalóságokig sűrű sötét borítja be őket, és az Új Föld teremtményeibe lesznek száműzve.

Amit meg lehet tenni ezekért a lelkekért, azt a Világosság lényei mindenkor megteszik. És ha a Földön van még lehetőség, ami az embereknek világosságot hoz, a világosság-hordozók valóban nem mennek el mellette. Ők ebben az utolsó időben a Földön mindenhol testbe öltöztek, hogy áldásosan dolgozzanak az emberek között, és a megváltáshoz megmutassák az utat. De ez a kezdeményezés nem könnyű, mert a világ zaja hangosabb. Csak kevesen gyűlnek össze ott, ahol Isten szavát hirdetik - míg a világ mondhatatlanul több követőt mondhat magáénak,

akik szívesebben választják a sötétséget mint a világosságot, és akik ezért földi életükben nem találnak rá a megváltásra. De küzdelem folyik minden egyes lélekért, mert fönt a Világosság Birodalmában sem hagyják abba a fáradozást, hogy az emberek gondolatait arra felé fordítsák, ami nem e világból való.

A szellemi világban a Világosság Birodalma folyton világosságot sugároz a Földre, és ezzel mindig újabb kapcsolat jön létre a Föld és a szellemi világ között. A jóindulatú emberek készségesen végbeviszik, amit a Világosságból valók mint az embertársak lelki üdvét szolgáló szükséges tennivalót megértetnek velük. És megteszik amire a Világosság-beli lények biztatják - ez felismerhető az Isten szőlőskertjében való buzgó munkálkodáson, az Evangélium hirdetésében, az isteni szó terjesztésében, a szellemi beszélgetésekben, a felvilágosítások és Jézus Krisztusra, az ISTENI MEGVÁLTÓRA való folytonos utalások által.

Nevét folyton említik, és a buzgóság nem csökken, hanem növekszik, mert közben a vetőmag jó talajra is hullik, és mert az embereket - akik lépéseiket feléje irányítják - maga JÉZUS KRISZTUS ÉRINTI, mert arcukat feléje fordítják, tehát az a vágyuk, hogy nála megváltást kaphassanak. Akár a Földön, akár a túlvilágon hangzik el egy hozzá intézett bensőséges hívás, az meghallgatásra talál, többé már nem ereszti el őket, és megadja amire a lélek vágyódik. Egy bensőséges hívás meggyőzi, hogy a lélek őt elismeri, és sorsa az örökkévalóságban már biztos.

Ezért áld meg Jézus minden megváltó munkát, és maga Jézus vesz részt minden megváltó munkában. Neki csak az ember szabad akaratára van szüksége, hogy a lélek megváltását végbevigye, és az a bűntől és a haláltól szabadá válva bemehessen az örök boldogságba.

Amen.

B.D.Nr.3135

1944. 05. 28.

Az utolsó idő kegyelmei - Halál előtte - Túlvilág

Isten megkegyelmez azoknak, akik még idejében felismerik hogy hibáztak, és elhagyják régi életmódjukat. Viszont minden irgalom nélkül megkapják a legszigorúbb büntetést azok, akiknek a keménysége nem szűnik meg, és akik embertársaiknak sem kegyelmeznek - tehát akik szeretetlenségükkel önmagukat ítélik el. Az eljövendő idő majd bebizonyítja az emberiség elvetemedettségét, akik a legértetlenebb dolgokat találják ki - amelyek mind a pusztulást szolgálják. És nem szégyenlik majd, hogy ezekkel az eszközökkel terveiket végbevigyék, és fokozódik majd az emberiség elnyomása. A kezdeményezők lesznek mindenért felelősek, és mindenki, aki helyesli és támogatja terveiket. Isten igazságos - gondolatokat, szavakat és tetteket ítél meg.

Nincs nála semmi elrejtve, belelát az emberek szívébe - és a szív rezdülése határozza meg a kegyelem mértékét amit kap, ami majd rendelkezésére áll amikor a vég elérkezik. Mert a vég visszavonhatatlanul megérkezik. Az emberek viselkedése meggyorsítja, és azért le lesz zárva ez a periódus, amely jobb emberiséget már nem tudna hozni akkor sem, ha Isten türelme ezt még sokáig meg is engedné, és lehetőséget adna az emberek megváltozására. De az emberek már nem használnák ki, tehát Isten befejezi a földi életet.

Az emberiség számára a fejlődésnek ez a szakasza különösen kegyelemteljes volt, és teljesen elég lett volna, hogy az emberiség megváltást kapjon. Isten az utolsó napig az ember mellé áll rendkívüli kegyelmi ajándékaival - de többnyire figyelmen kívül hagyják, már semmit sem vesznek figyelembe, ami Istennel, vagy saját lelki üdvükkel van összefüggésben.

Ezért nincs értelme a Földön való további tartózkodásnak - azaz, csak a test számára hozna eredményt, de a lelkeknek nem, ami pedig elmúlhatatlan. Ezért a lélektől elvételük minden földi életlehetőség, de továbbfejlődése a túlvilágon biztosított - hacsak ott is nem lesz annyira visszautasító Isten szava iránt, mint volt a Földön. És feltéve, hogy még az ítélet előtt - tehát ennek a Földnek a vége előtt - veszi el életét, és a túlvilági Birodalomba felvételt kap. Ez a halál - ami még a vég előtt következik be - szintén kegyelem az ember számára, ha a Földön még nem tett döntést. A túlvilágon bőven adódik alkalom hogy segítőkész legyen, és szeretettel szolgáljon. Ezáltal folytathatja megszakított fejlődését - sőt, most is elkezdheti, ha Isten iránti ellenállása nem annyira nagy, és hallgat azokra, akik segíteni akarnak neki. Ha nem hallgat a kegyelem szavára, a visszafejlődése növekszik, és a legszilárdabb anyagba kell visszatérnie, hogy azután ismét megtegye a fejlődés hosszú útját, amíg mint ember újból testbe öltözhet.

Tehát Istennél még sok kegyelem van készenlétben, mielőtt az öreg Földet széthullani engedné. De az ember szabad akaratát nem kényszeríti semmire, ahogyan megnyílik kegyelmei számára, úgy húz hasznot belőle.

Akár a Földön, akár a túlvilágon üresen és erőtlenül maradnak a lelkek, ha figyelmen kívül hagyják, és elzárkóznak a kegyelmek elől. De hihetetlenül gyorsan magasra fejlődhetnek, amint akaratuk által hatni engednek magukra minden kegyelmi adományt, mert általa nagymértékben kapják az erőt. Mert Isten fölöttébb irgalmas és kegyelmes - de igazságos is, és az emberekre azok akarata szerint visel gondot.

Amen.